

Quarantaine Diaries

Van de healer tot de modeontwerper: het CORONAVIRUS raakt iedereen. Vogue vroeg hen hoe zij ermee dealen en naar hun - voorzichtige - visie op de TOEKOMST. 'Ik zie veel altruïsme opduiken en HOPELIJK zet dat door.'

interviews KAIRA VAN WIJK

Iedereen zit in hetzelfde schuitje, ervaart dezelfde soort emoties. Dat verbindt'

Singer-songwriter RIMON zag zichzelf gestrand in Senegal toen de crisis uitbrak in Nederland, maar kwam met een detour weer thuis. De stampvolle zalen, die haar beslist hadden gewacht voor haar geplande Europese tour en - briljante - nieuwe nummer *The Morning*, maken nu plaats voor bezinning.

Waar was jij toen heel Nederland in 'een intelligente lockdown' ging?

'Op het nippertje thuis. Ervoor was ik namelijk in Senegal voor een shoot. Vlak voor vertrek ging ons vliegtuig niet de lucht in. Door een technisch mankement, bleek achteraf, maar vanwege de wereldwijde coronasituatie werden op het vliegveld veel vluchten gecancelled en brak er chaos uit. Mensen die dachten niet meer thuis te kunnen komen, kindjes erbij, heel naar allemaal.'

Hoe is het nu thuis?

'Twee maanden geleden zeurde ik nog dat ik nooit tijd heb om te

focussen op nieuwe dingen die ik wil leren. Nu heb ik daar ineens noodgedwongen de 'quarantainetijd' voor. Ik leer gitaar spelen. Verder wil ik meer produceren, research doen. Ik heb net *Just Kids* uit, het boek van Patti Smith. Daar staat zo veel inspiratie in op het gebied van muziek, literatuur en poëzie.'

Hoeveel invloed heeft de coronacrisis op je werk?

'Megaveel. In mei zou ik voor het eerst mijn eigen headlinetour doen in Europa, maar die is gecancelled. Festivals zijn ook onzeker. Ik heb anderhalf jaar aan nieuwe muziek gewerkt, dus dat is wel *bittersweet*. Maar goed, ik leef nog, ik ben gezond, anderen hebben het op dit moment veel zwaarder.'

Af en aan het gehuil van ambulances in de straten. Het is overweldigend

Ondanks een groot verlies aan corona binnen haar familie is de iconische ROSSANA ORLANDI, eigenaar van de gelijknamige designgalerie- en consultancy in Milaan, strijdbaarder dan ooit. Ze zet alles op alles om 'deze tsunami' het hoofd te bieden en onze gemeenschappelijke toekomst te herzien. 'In het post-virustijdperk is er geen weg meer terug.'

Hoe ervaar je de coronacrisis tot nu toe?

'Hartverscheurend. Ik heb mijn oudste broer, een fantastisch man, verloren aan het virus. Het is een kwelling om zo weinig informatie te hebben over wat er nu allemaal gaande is, en dan af en aan het gehuil van ambulances in de straten. Het is overweldigend. Je hoopt, je bidt en dan sterft die ene persoon onder de duizenden van wie je zo zielsveel houdt.'

Tijdens dit verlies blijf je werken, blijf je strijden en vooral ook delen op social media. Waarom?

'Juist omdat dat ene puzzelstukje waarover ik al sprak vaak mist: informatie, juiste, eerlijke communicatie in deze donkere dagen. Ik wilde mijn solidariteit betuigen aan Milaan, mijn stad, met de tekst *We don't stop*. Ik heb ook waardevolle initiatieven gerepost, met name die van Dr. Renato Favero en ingenieur Cristian Fracassi. Zij hebben een patent openbaar gemaakt voor een 3D-klep, die je op een snorkel kunt plaatsnemen, als masker om mensenlevens te redden. Dat patent wordt al op grote schaal toegepast. Via @Guiltlessplastics (een organisatie die de designwereld aanmoedigt plastic op een waardevolle manier in te zetten) heb ik *Smile-Working* gelanceerd. We posten elke dag ingestuurde tekeningen van kinderen, om het gesprek met hen te blijven aangaan. Juist in deze periode mag hun verbeeldingskracht niet worden ingeperkt.'

Hoe breng je de isolatie zelf door?

'Alleen thuis in Milaan. Ik heb veel werk te verzetten en bovenal ben ik continu aan het reflecteren op wat er anders moet. Mijn man, kinderen en kleinkinderen zijn in de bergen en daar ben ik blij mee. Tegelijkertijd ben ik heel *connected*. Ik verslind het wereldnieuws.'

Wat vind je van trendwatcher Lidewij Edelkoorts opvatting dat we aan het begin staan van een nieuwe wereld?

'Ik deel Li's sentiment en geloof dat er een immense verandering zal plaatsvinden. We leren nu des te meer om te delen, over respect, kennis en het belang om vooral ook liefde te tonen. Laten we onze ervaringen nooit vergeten, de moed hebben om vast te houden aan lessen die we hebben geleerd en gemaakte beloften (omtrekt bijvoorbeeld duurzaamheid en medemenselijkheid) na te komen. In het post-virustijdperk heeft ook design de plicht om een nieuwe levenswijze te faciliteren: ruimte benaderen vanuit onder meer een sociaal, hygiënisch en grootstedelijk oogpunt. De tijd is aangebroken om die cruciale transities te realiseren.' ➔

Ga je nieuwe wegen zoeken voor je muziek?

'Dit is een periode om pas op de plaats te maken. Stilstaan bij wat we nu eigenlijk allemaal aan het doen zijn, in plaats van iets pluggen. Vanuit *brands* begrijp ik dat er gezocht wordt naar manieren om mensen toch te bereiken. Voor mij voelt het nu gek om nummers vol te promoten, want de *main topic* is logischerwijs corona. Misschien wil ik via een livestream nog wel een paar nummers akoestisch doen; een huiselijke vibe, meer spontaan.'

Hoe is nu het contact met je fans?

'Ik heb een haat-liefderelatie met social media, maar ik wil nu de verbinding opzoeken. Iedereen zit in hetzelfde schuitje, ervaart dezelfde soort emoties. Als je ineens wordt gestript van veel basisbehoeften dan krijg je ook ruimte om te bedenken: wat is nu echt belangrijk in het leven?'

Schrijf je daar ook over?

'Juist, dit is een historisch moment! Het is gemakkelijk je te verliezen in je leventje, je bubbel. Los van het feit dat Covid-19 een afschuwelijke ziekte is, hoop ik dat het voor de toekomst ook een wake-upcall zal zijn. Dat wij als mensheid niet zo verder kunnen, met de vervuiling van de planeet, massaconsumptie, kapitalisme. Ook in de muziekindustrie is het tempo moordend. Dat reflecteert niet direct op het milieu, maar we zijn allemaal te oververzaagd geraakt.'

Onlangs verscheen Rimons nieuwe ep: 'I Shine, U Shine'.

'Het alleen-zijn werkt wel confronterend. Alsof je met jezelf aan het daten bent'

KIRSTY GODSO, de Nieuw-Zeelandse Nike Master Trainer, deelt op Instagram gul gezondheidstips en grappige sokwork-outs voor iedereen in quarantaine. In haar woonplaats New York ziet ze vooral veel solidariteit opduiken. 'Uiteindelijk spelen we allemaal voor hetzelfde team.'

Hoe ervaar jij de coronasituatie?

'Ik woon in New York, waar je continu bijna verstikt wordt door de mensenmassa's, maar ook de energie, de geuren ... Nu is de stad ineens stil en leeg. Een vreemde gewaarwording. Wat mij opvalt is hoe vriendelijk iedereen is. Zelf glimlach ik altijd naar vreemdelingen – dat is de Nieuw-Zeelander in mij – maar ik merk dat de stugge New Yorker nu ook meer oogcontact maakt. Zo belangrijk. Een bevriend model was laatst op een shoot waarbij de make-upartist handschoenen en een masker droeg. Mensen hebben fysiek contact nodig. Toch maken we nu verbinding zonder aanraking. Zelfs in de competitieve fitnessindustrie voel ik onderling veel support. Er is meer empathie. Hopelijk kunnen we daardoor gezamenlijk dragen dat de economie inzakt en zo veel mensen hun baan verliezen. Hoe vreselijk corona ook is, ik ervaar wel een positieve keerzijde voor intermenselijke ontwikkeling. Nu realiseer je je dat het enige wat echt telt in het leven de mensen zijn, voor elkaar zorgen, en de natuur.'

Wat doet de isolatie met je?

'Ik dacht dat ik thuiszitten afschuwelijk zou vinden. Mijn persoonlijkheid is vurig, ik ben heel energiek. Altijd aan het reizen of al om zes uur 's ochtends op het Nike-hoofdkwartier in Midtown. Maar het heeft me zo veel rust gegeven. Het alleen-zijn werkt wel confronterend. Alsof je met jezelf aan het daten

bent. Wat heeft het nu voor nut om voor de toekomst te leven? Niemand weet wat die gaat brengen – zelfs de wetenschappers niet. Ik hou in een notitieboekje mijn gedachten bij en werk aan geduld en vertrouwen.'

Hoe heeft het je werk beïnvloed?

'Ik noem mezelf een *'savage optimist'*, mijn onderliggende dispositie is altijd optimisme en altruïsme. Ik deel veel op Instagram, zoals een work-out met sokken voor thuis, die meteen razend-populair was. Met Nike streamen we nu op Facebook trainingen vanuit mijn woonkamer. Ik verwacht heus niet dat je dagelijks al burpee-end door je huis gaat, maar met tien minuutjes stretchen maak je al gelukshormonen aan.'

Wat is je hoop voor de toekomst?

'Ik hoop dat we allemaal weer tevoorschijn komen met *'brighter eyes'*. Meer naar boven kijken in plaats van naar beneden, naar onze telefoon. In plaats van racen van het een naar het ander, even pauzeren en het moment ervaren. De schoonheid zien in al die alledaagse dingen die we voor lief nemen. Ik ga nooit meer klagen dat mijn wakker 's ochtends om vijf uur gaat om naar mijn werk te gaan, haha.'

We hebben de sterren ingeruild voor het grote geld'

New York staat stil, je kunt er een speld horen vallen. En dat in de city that never sleeps. Healer Deborah Hanekamp, oftewel MAMA MEDICINE, ziet 's nachts voor het eerst de sterren vanuit haar vensterraam in Williamsburg en gelukkig ook hoop gloren aan de horizon.

Hoe ervaar je de coronasituatie? 'Veel vrienden zijn restauranthouders en zij moesten van de ene op de andere dag hun deuren sluiten. Heel triest. Tegelijkertijd woon ik al twintig jaar in New York en heb ik nooit eerder de sterren in een nachtelijke hemel gezien. Zelfs met bewolking kan ik Venus en de Kleine Beer lokaliseren. Daar denk ik veel over na: hoe we de sterren hebben ingeruild voor kapitalisme en het grote geld. Genoeg is nooit genoeg. Dat raakt me diep, maar ik ben nog veel aan het verwerken.'

Hoe ervaart je gezin (Deborah is getrouwd met de Nederlandse Herman Hanekamp en heeft een achtjarige dochter, Munay, red.) de isolatie?

'Munay geniet van deze tijd met ons. Eigenlijk is ze nu mijn kleine grootste leraar, want ze heeft een ongelooflijk aanpassingsvermogen. Ze kan niet naar haar vriendjes, niet naar school en heeft simpelweg zoiets van: oké, dan doen we het anders. Ik denk dat kinderen sowieso gemakkelijker meebewegen.'

Hoe kijk je vanuit spiritueel oogpunt tegen de coronacrisis aan?

'Het virus is ontsprongen aan het misbruiken van een wild dier. De energie die daarmee gepaard gaat, is schaamte en schuld. Ik denk dat ons ego de overhand heeft genomen; we zitten gevangen in een cyclus van consumeren. De beautyindustrie praat ons nog steeds aan dat we niet goed genoeg zijn. Met de illusie van een maakbaar leven proberen we ons lot te manipuleren. Dit is hét moment waarop we onszelf van die collectieve schaamte kunnen verlossen, om te beseffen hoe we met onszelf en de aarde zijn omgegaan. De handen ineenslaan om hier doorheen te komen, daarin zie ik een helder lichtpunt. Dat licht in ons zit 'm ook in accepteren dat we simpelweg niet weten wat morgen zal brengen. Erken het 'zijn' in deze onzekere tussenfase en geef je eraan over.'

Jij leert mensen hun eigen healer te zijn. Tips voor thuis?

'Ik ben fan van een ceremonieel bad, waar mijn boek *Ritual Baths* over gaat. Hiermee reinig je niet alleen je lichaam, maar ook je geest. Wat me wel zorgen baart, is dat we volgens mij aan de rand staan van een mentale gezondheids crisis. Juist omdat we nu niet buiten kunnen zijn. Dus probeer zo veel mogelijk natuurlijke elementen in huis te brengen en daar eventueel bij te mediteren. Als een reminder dat ook jijzelf natuur bent.'

Wat is je hoop voor de toekomst?

'Ik zie veel altruïsme opduiken en hopelijk zet dat door. Een kunstenaar die haar schilderij verkoopt en de opbrengst deelt met mensen in nood. Maar ook dat velen van ons binnenblijven om onze ouderen te beschermen en zo te eren. Ik ben dankbaar dat ik daar getuige van mag zijn.' ➔

In moeilijke situaties ga ik juist improviseren, mezelf uit mijn comfortzone halen

Singer-songwriter SEVDALIZA voelt zich deze dagen meer verbonden met haar publiek dan ooit. Op Instagram houdt ze een quarantainedagboek bij waar ze zowel melodieën als haar visie op meditatie deelt.

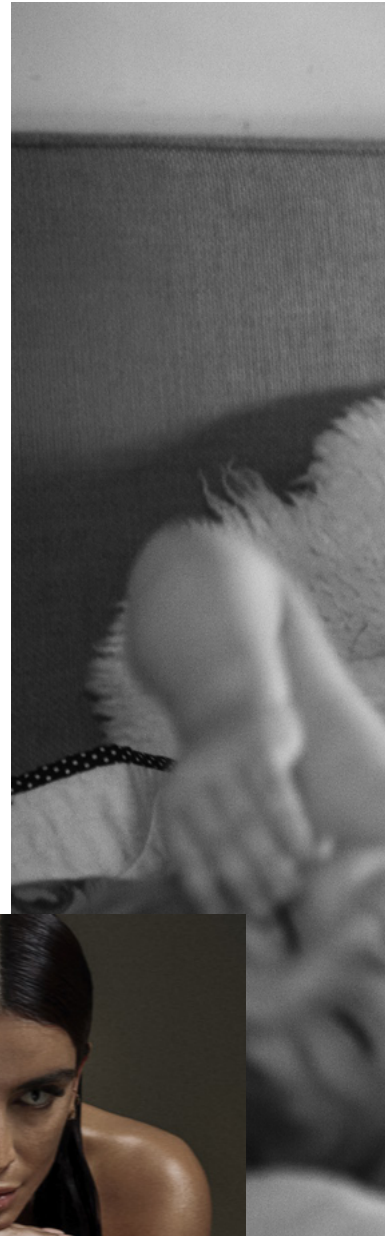
Hoe heb je het begin van de coronacrisis ervaren? 'Mentaal gezien was ik me er al op aan het voorbereiden. Misschien komt dat ook omdat mijn ouders aan de oorlog in Iran zijn ontsnapt. De zekerheden in mijn leven heb ik zelf moeten opbouwen. Zoiets als een pandemie legt de normen en waarden in een maatschappij bloot. Nederlanders zijn individualisten. Dat heeft van oudsher te maken met de handelsgeest. Je zit het nu terug in de aanpak van Covid-19, dat er zoiets heerst van: wij zijn *untouchable*. Vanuit mijn achtergrond heb ik dat niet meegekregen. Tegelijkertijd denk ik dat deze nieuwe werkelijkheid voor mij minder surrealistisch is omdat ik een artiest ben. Als artiest ben je continu bezig met het bevragen van de realiteit en het veranderen ervan, zodat je nieuwe inzichten krijgt.'

Op Instagram deel je een quarantainedagboek.

'In moeilijke situaties ga ik juist improviseren, mezelf uit mijn comfortzone halen. Ik wilde op een oprechte manier delen waar ik sta, wat me voedt, wat me emotioneert. Tegelijkertijd is het een uitnodiging om met elkaar in gesprek te gaan, met empathie naar elkaar te luisteren. Wij zijn een zendgeneratie, we zenden heel veel. Dat doe ik ook, maar ik probeer me daar wel bewust van te zijn. Ik zat in het vliegtuig eens naast een VN-medewerker die als taak had Aboriginal-community's te moderniseren. Zodra ze de autoriteit weghaalden bij de stamhoofden, zakte zo'n gemeenschap in elkaar. Daarmee wil ik zeggen: wat voor mij werkt hoeft niet per se voor een ander te werken. Het hoeft ook niet altijd beter en meer. Ik hoor van alleenstaande moeders die nu thuiszitten dat ze het eigenlijk heerlijk vinden om met hun kinderen te zijn. Door de kapitalistische druk wordt dat al snel bestempeld als 'niet goed genoeg'. Elk systeem heeft zijn voor- en nadelen, maar ik vind dat dat soort denkbeelden herzien mag worden.'

Wat ga jij na de crisis anders doen?

'Proberen minder hard voor mezelf te zijn. Ik zit in een soort *ratrace*. Muziek is mijn *vital force*. Maar net als in de mode is de snelheid van de muziekindustrie uitputtend, terwijl je als artiest *downtime* nodig hebt om iets moois te creëren. De coronasituatie geeft ook veel inzichten; hoe dankbaar mogen we niet zijn voor alleen al onze gezondheid? Ik hoop dat mensen hierna nog liever voor elkaar gaan zijn. Verharding hoort bij het stadsleven, zoals in mijn woonplaats Rotterdam, maar nu zie ik hoe vreemden elkaar de hand reiken. Dat warmt mijn hart.'

*'Ik voel niet zozeer ontredde-
ring, maar eerder strijdlust onder mensen'*

ANNA VAN DEN BOGERT, oprichter van luxedraagdoekenlabel *Artipoppe*, vloog met de laatste lijnvlucht vanuit Marokko naar Nederland, vlak voordat het land de grenzen sloot. In het oog van de storm vindt ze hernieuwde energie om de wereld van morgen daadwerkelijk mooier te maken.

Hoe gaat het met je in deze onwerkelijke tijd? 'Apart misschien om het zo uit te drukken, maar eigenlijk heel goed. Ons gezin, mijn man en vier kinderen, verkeert in goede gezondheid. We wonen buiten en hebben een grote tuin, daarom zijn we niet gedwongen tot binnen zitten. Nu ben ik van nature al geen sociaal dier, dus ik kan dagen achtereen ongestoord zitten mijmeren in een leeg kantoor. Na de eerste persconferentie van Rutte zagen we een terugval in orders. Toen schoot er wel even door me heen: is dit het nieuwe normaal? Het riep al snel een innerlijke drive bij me op om die uitdaging om te buigen naar een kans. Met Artipoppe staan we voor verandering van de status quo, al is dat in het moederschap. Daar heeft deze ingrijpende crisis natuurlijk niet direct mee te maken, maar ik denk wel dat we aan het begin staan van een maatschappelijke omwenteling. Ik hoop dat de mensheid de dingen die er werkelijk toe doen meer gaat waarderen, zodat er een hogere standaard komt voor alles wat leeft, groeit en bloeit in de wereld. Daarnaast voel ik nu een extra grote verantwoordelijkheid om mijn bedrijf draaiende te houden, juist voor de mensen die er afhankelijk van zijn.'

Veel grote fast-fashionketens weigeren nu hun reeds gemaakte orders in derde wereldlanden te betalen, terwijl fabrieksarbeiders daar vaak hele families van onderhouden.

'Dat is een ramp! Bij dat soort westerse bedrijven was de ethiek sowieso al ver te zoeken. Bekijk je het met enige afstand, dan hoop ik dat over jaren – helaas kost zo'n omslag tijd – die mensen er beter van zullen worden, omdat wij die praktijken niet meer zullen toestaan. Wij produceren zelf in Europa, maar ik zou graag in een land als Bangladesh een fabriek openen, zodat je voor een hele community een goede levensstandaard kunt creëren. Nu is dat niet mogelijk, want het systeem is nog corrupt.'

Je hebt online een trouwe internationale following. Welke geluiden hoor je zoal van hen?

'In New York mochten vrouwen niet meer met hun partner erbij bevallen. Gelukkig greep gouverneur Cuomo snel in. Inspirerend om te zien wat een activisme er losbarstte en wat er mogelijk is als je samenwerkt. Ik voel niet zozeer ontredde- ring, maar eerder strijdlust onder mensen. Bij dit soort gebeurtenissen komt er bij velen juist een bepaalde oerkracht, een bepaalde alertheid naar boven. Dat zijn momenten waarop het tij gekeerd kan worden en wij, ieder voor zich, onze kracht kunnen terugwinnen.' ➔➔

Ik zie veel initiatieven opbloeien. Hopelijk komen daarmee oude ambachten terug

Ontwerper DAVID LAPORT had getekend voor het Songfestival 2020 – met pakweg tweehonderd miljoen kijkers – toen alle grote events werden afgelast. Nu pakt hij zelf letterlijk de draad weer op, in plaats van aan coupeurs uit te besteden. Ik verwacht dat er een creatieve explosie zal volgen op deze turbulente tijd.

Hoe voelt deze situatie voor jou?

‘Ongekend, deze verandering. We worden ineens volledig teruggeworpen op onszelf. Je gaat bij jezelf te rade: wat is mijn rol in dit alles? We doen veel zonder erbij na te denken, bijna op de automatische piloot. Ik zit nu thuis en besef: hé, het gaat eigenlijk prima zo. Je spaart geld uit, waarom niet thuisblijven ... Zonder die reis naar de Bahama’s red je het ook.’

Welke impact heeft de coronacrisis op je werk?

‘Binnen een week werd uit acht opdrachten de stekker getrokken. Toch voel ik geen blinde paniek, het zit in mijn aard om oplossingsgericht te denken. De ziektecijfers zijn natuurlijk alarmerend, maar de gedwongen isolatie geeft mij persoonlijk ook rust. Ik word namelijk enorm geleefd door mijn werk. Als de rust een beetje is weergekeerd wil ik mijn focus verleggen: van bijna louter regelwerk naar de reden waarom ik ooit ontwerper ben geworden: creativiteit.’

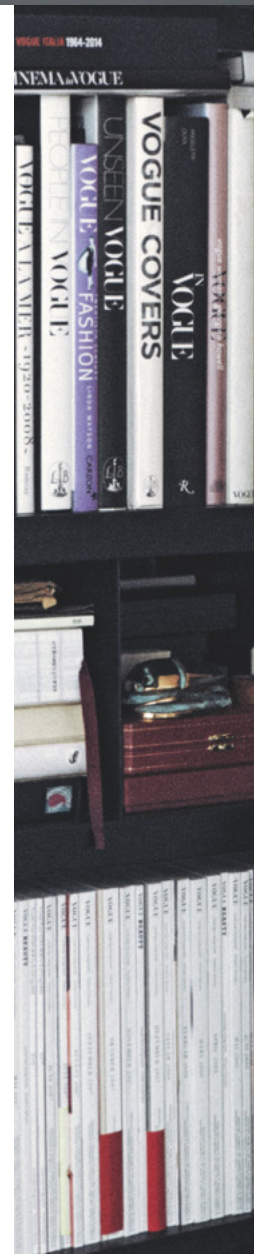
Je zou de presentatoren van het Eurovisie Songfestival kleden.

‘We zaten volop in de fittings, hadden helemaal zelf stoffen laten weven van plastic uit de oceaan. Volgend jaar doe ik het Songfestival ook, maar mode

heeft natuurlijk met timing te maken. Dus ik weet al van mezelf dat ik er dan een totaal ander ontwerp tegenaan gooi. Ach, het hoort ook bij dit rare vak. In de mode raak je eraan gewend om met grillen om te gaan. Hoe vaak ik niet talloze opties heb gemaakt voor een artiest die vervolgens niet werden gedragen. Ik ben wel wat gewend.’

Wat doe je nu tijdens social distancing?

‘Afrekken en op reset drukken. Ik ben in een leeg atelier zelf mondkapjes aan het maken, met richtlijnen vanuit een gespecialiseerde organisatie. Ik zie veel initiatieven opbloeien. Hopelijk komen daarmee ambachten terug. Een klein gebaar, zoals kleding repareren voor je iets nieuws koopt, eigen groenten kweken op je balkon. We zullen heel creatief moeten worden om de economische crash enigszins op te vangen. Ik denk dat er veel creativiteit zal voortvloeien uit deze periode. Puur qua mode verwacht ik óf ingetogen kleding, óf juist een enorm kleurrijke uiting van blijdschap. Zelf heb ik zin om uitgesproken, gewaagde dingen te maken in deze rare tijd. Mode en duurzaamheid zijn voor mij altijd hand in hand gegaan, maar ik denk dat na deze crisis geen enkele designer daarvoor nog zijn ogen kan sluiten. Zo kunnen we iets heel negatiefs hopelijk toch ook ombuigen naar iets positiefs.’

De gesprekken zijn persoonlijker geworden

In aanloop naar de coronacrisis moest CHRISTIANE ARP, hoofdredacteur van de Duitse Vogue en voorzitter van Fashion Council Germany, onverhoopt al gas terugnemen – herstellende van een heupoperatie, teruggetrokken in haar appartement. De isolatie heeft haar creatieve brein juist aangewakkerd. 'Het doet me beseffen dat thuiswerken toch echt de toekomst is.'

Hoe heb je de coronacrisis tot nu toe ervaren?

‘Vanwege een orthopedische operatie in februari, met vijf weken hersteltijd, had ik al een beperkt aantal sociale contacten. Ik bevond me in een bubbel waarin de buitenwereld ineens heel abstract leek. Daardoor was het contrast voor mij minder groot dan voor collega’s, toen onze bondskanselier voor het hele land maatregelen nam. Natuurlijk volgden we het nieuws uit China, maakten we ons zorgen om onze vrienden daar, maar het gevaar leek een ver-van-ons-bedshow. Momenteel is de situatie nog te onwezenlijk om onder woorden te brengen.’

Heeft het je nieuwe inzichten gegeven?

‘Die druppelen van dag tot dag binnen. Het heeft me vooral de ogen geopend dat we veel te veel reizen. Een paar weken terug – het voelt als gisteren – bevond ons team zich nog over de hele wereld: in Parijs, Milaan, Los Angeles, Londen, Berlijn. *Business as usual*. Toen onze redacteurs terugkwamen van Milaan en Paris Fashion Week bleven ze veertien dagen lang in quarantaine. Nu kom ik erachter dat een thuishkantoor in feite heel effectief is. Al is het natuurlijk even zoeken. We hebben de hele planning om moeten gooien.’

Wat gaat er veranderen voor de Duitse Vogue?

‘Het is nog te vroeg om daar een eenduidig antwoord op te geven. In eerste instantie was de vraag: hoe kunnen we *Vogue* maken zonder shoots te mogen doen? We hebben alles van een totaal andere kant moeten benaderen; dat heeft het creatieve proces wel veranderd. Talloze videoconferenties, telefoontjes en WhatsApp-berichten komen er nu aan te pas. Ons team werkt al jaren samen en we zijn gewend aan de dagelijkse discussies op de redactie; die persoonlijke uitwisseling missen we enorm. Aan de andere kant zijn de gesprekken juist persoonlijker geworden, omdat we ons allemaal in onze privéomgeving bevinden.’

Hoe ziet de thuisisolatie er voor jou uit?

‘Ik woon in Hamburg met mijn man. Rituelen en routines zijn een belangrijk onderdeel van mijn dag, die structuur heb ik nodig. In het weekend probeer ik alle impulsen van buitenaf juist wat te beperken, maar doordeweeks verander ik in een ware nieuwsjunkie. Wat wij nu als redactie meemaken valt in het niet bij de prestaties van de helden die elke dag de deur uitgaan om mensenlevens te redden: artsen, verplegers, supermarktmedewerkers, politieagenten, apothekers, koeriers. Zij verdienen ons grootste respect. In *Vogue* willen we hun stemmen laten horen, en hoop en optimisme laten spreken, want die mogen nooit sterven.’ ❖